

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manipvlvs Spicarvm Ex Libris Domesticis Societatis Iesv

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1653

Jvlvs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51816](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-51816)

quām ne tantorum donorum , tan-
tarūmque virtutum , quas Societan-
Deus cœpit impertiri , copiosus im-
ber culpā nostrā residat . *B.P.Borg*
ad Soc. Aquit.

J V L I V S.

1. **C**onsueuit dæmon animo , &
Crobore planè destitui , quo-
ties spiritualem athletam corde im-
perterritō , ac fronte arduā tentatio-
nibus vider reluctari . Sin autem
trepidet , ad primos impetus susti-
nendos , & quasi animum despon-
deat , nulla est bestia super terram
inimico illo tunc efferatior , acrior ,
& pertinacior in hominem , vt cum
pernicie nostrā , malignæ , obstina-
tæque mentis suæ desiderium ad-
impleat . *S.Ignat. lib. exerc.*

2. Virga Ieslē fuit coniuncta cum
flore . Vnde monet *S.Bonauentu-*

ra;

ta; Si Florem habere desideras, Virgam precibus flecte. Ideo Sancti semper magnopere curauerunt, tanquam rem magni momenti in servitio Dei, conseruare in se continuam memoriam, & praesentiam Magnæ Matris Dei: quia est praesentia, quæ secum habet aliam praesentiam, scilicet humanam, quæ ad se trahit Diuinam. Quare si habueris gratiam Præsentiae Mariæ, bene poteris dicere; Venerunt mihi omnia bona pariter cum illâ. P. Vinc. de Deuot. erga B. V. c. Slt.

3. Signa animæ habitantis intra se, sunt ista: si sensus externi non magis repræsentent res sensibiles, quam si eas non percepissent. Si speculum intellectus non admittat, nisi quod immittitur per dioptram Fidei. Si voluntas sit in continuo actu amoris Dei, suique, & proximi propter Deum; nec magis amet,

G 2 nisi

nisi quod credit à Deo magis amari
neque vllâ re afficiatur , nisi vt est
Dei . Si mens ab externis occupa-
tionibus mox reuertatur ad se , vi-
lapis ad centrum . Si negotia exter-
na nolit extra se tractare . Si ab ora-
tione redeat sic oblita rerum alia-
rum , ac si eas nunquam nouisset ;
ac videatur sibi iam primum venire
in mundum , timeatque sibi , quasi
esset eundum in prælium . Si deni-
que manens intra se , ita oblita sic
aliorum , vt nihil videat , nisi Deum
in illis , & in seipso , & omnia in illo .
Hæc sufficient incipientibus : nam
Spiritus Sanctus dare solet alia si-
gna , quæ nemo scit , nisi qui accipit .

B.P.Borg.de Confus.p.5.

4. Non difficile esset internum
Sapientiae diuinæ magisterium , si
illus voci , ac suauissimo susurro ,
inuentum tandem inter rudera , &
ruinas collapsi ædificij nostri , inde-
que ,

que erutum cor applicaremus: quandoquidem ipsamet circumit, quærens nos ad magisterium. Quare Spiritus Sanctus, ubi de Diuinâ Sapientiâ hoc dixisset, eum, qui illam quærat, minimè laboraturum; assidentem enim foribus suis inueniet illam; subdit: *In vijs offendet se illis hilariter, & in omni prouidentiâ occurret illis. P.Claud. ep. 13.*

5. Sicut naturalis locus terræ est, ut sit sub aquâ, & aquæ sub aëre, aëris sub igne, ignis sub cœlo: ita proprius locus hominis est, esse sub Deo, non tantum necessitate naturæ, sed voluntariâ subiectione liberi arbitrij. *P.Vincent. l.2. Vitæ, c.13.*

6. Ille, quem desolatio molestat, aestimare debet, cum Dei gratiâ se posse plurimum, facileque aduersarios suos omnes devicturum esse, dummodo in Dei virtute collocet

G 3 spem

spem suam, & animum corroboret.
S. Ignat. lib. exerc.

7. Ità me instituam, quasi corpus mortuum, quod neque voluntatem, neque sensum habet. Secundò, non aliter, quam parvulam statuam, quam quoquouersum yesus, haud repugnantem vertas. Tertiò, tales me fingam, ac præstabo, qualis baculus in manu senis est, ut me ad arbitrium suum vrtatur, ibique ponat, ybi eum adiuuare maxime possim: sic ego paratus ad omnia sim, ad quæ mea operâ religio vti velit, nihilque recusem, quod sit imperatum. S. Ignat. l. 5. c. 4.

8. Aedificabo in corde meo domicilium spirituale, cum tribus conclauibus. Primum erit meum, & vocabitur Cubiculum Veritatis: in eo tres erunt fossæ profundissimæ, una sub aliâ. Prima dicetur fouea annihilationis; ibi erit meum nihilum.

nihilum. Secunda, *fouea confusio-*
nis; ibi erunt mea peccata. Tertia,
fouea desperationis; ibi erit infer-
nus, & pœnæ, quas promerui. Alterum
erit Christi Crucifixi in SS.
Sacramento, cum Virgine Matre ad
pedem Crucis; & vocabitur *Cubi-*
culum Sanctitatis. Ultimum, *Cu-*
biculum Deitatis; ibi erit SS. Trini-
tas cum gloriâ suâ. Et sic habebo
tres continuas præsentias intra me.
Mei, ad mortificandum; Crucifixi,
ad imitandum; Dei, ad amandum.

P. Vincent. de pref. Dei, c. 6.

9. Iстis præcipuè, quibus corpo-
ris constitutio biliosa est, & feruen-
tior, magnopere cauendum, si cum
alijs iracundis item hominibus, &
naturâ biliosis versentur. Proinde
qui talis est, autè se comparat, ac sæ-
piissime meditetur, quâ ratione huic
periculo resistat. Neque tamen in
præferuidâ, vehementique naturâ

G 4

refre-

FIO IULIVS.

refrenandâ eiusmodi prouisione
anîmî vtendum est solum, sed in re-
liquis etiam vitijs debellandis. Mu-
tum enim cohibet, & quasi vinculis
quibusdam exultantem naturam
constringit meditatio, & compara-
tio animi, & assidua, accurataque
eorum, quæ cogitaueris, dixeris,
egeris, commemoratio. S. Ignat.
l. 5. Vita, c. 11.

10. Longè plus est, ex homine
mutari in Deum per participatio-
nem, quam ex virgâ in serpentem,
vt sit unus spiritus cum Deo, per
conformatatem amoris, & charita-
tis. Cum ea sit amoris conditio,
amantem conuertere in id, quod
amat. Vnde, qui amat Deum, fit
Deus participatione. Quid maius
dari potest? audebitne homo rem-
tantam petere à Deo? seruus re-
gnum à Principe? Benedictus Deus,
qui dat hoc non potentibus, tanta-

libe-

liberalitate , bonitate , & misericordia . B.P. Borg. de potentijis anime .

11. Homo sic debet amare Deum , ac si creatus esset ante mundum , & extra Deum nihil haberet , cui partem sui amoris posset impendere . Ne verò possit amorem à Deo vertere in seipsum , Pulchritudo Dei non finit amari se , nisi tantum propter se ; alia verò , quæ Deo placent , non aliâ voluntate complecti , quām ipsius Dei : ita ut spoliemur omni propriâ complacentiâ , quæ degenerare posset in occultum amorem proprium , ac penitus transformemur in Deum , donec eius voluntatem faciamus nostram , & nostram vicissim Dei . P. Vincent . l . 2 . Cite , c . 9 .

12. Supponendum est , Christianum unumquemque pium debere promptiore animo sententiam , seu propositionem obscuram alterius

G 5 in

in bonam partem trahere , quam
damnare. Si verò nulla eam ratio-
ne tutari possit , exquirat dicentis
mentem : & si minus rectè sentiat,
vel intelligat , corripiat benignè.
Hoc nisi sufficit , vias omnes oppor-
tunas tentet , quibus illum sanum
intellectu , & securum reddat ab
errore. *S. Ign. lib. exerc.*

13. Obedientia sola virtus est,
quæ virtutes ceteras menti inserit,
insertasque custodit. Hæc dum flo-
ruerit , florebunt procul dubio reli-
liquæ , edentque fructus , quales &
ego in animis vestris exopto , & suo
iure postulat is , qui humanum ge-
nus , neglectæ obedientiæ scelere af-
flictum , ac perditum , salutari ipse-
met obedientiâ reparauit , factus
obediens usq; ad mortem. *S. Ignat.*
ep. i.

14. O bonitas infinita ! O sa-
pientia æterna ! colligis fructum ex
ani-

animabus nostris absque nostrâ im-
pensâ: hoc est , sinè præstatione
eius, quod proponimus, vel ad quod
nos offerimus. Cùm quis offert se
ad martyrium , tu id recipis pro sa-
crificio grato , quamuis postea mori-
riatur in lecto , modò non retracta-
uerit. Et tamen ità pauci sunt, qui
se tibi offerant, licet mundo se offe-
rant singulis passibus. Deploranda,
& sensu dignissima est querela Do-
mini de suis creaturis ; *Oblivioni*
datus sum, tanquam mortuus, à cor-
de. Vnum ex alio sequitur , ex de-
fectu amoris obliuio ; ex obliuione,
vt se non offerant ad labores. *B. P.*
Borg. de animâ Christi, c. 4.

15. Nullo modo committen-
dum , vt quisquam in animum in-
ducat, demū insolentiâ, peruicaciâ
que viatum Restorem ipsius indul-
gere peccatis. Quippe non alia per-
nicies maior peruicacibus ingenij
acci-

accidere potest, quām si ea timide
indulgenterque tractans, in vitijs, &
contumacia connueas: quippe
cūm talis remissio maiores etiam
afferat spiritus, & spem faciat im-
punitatis, ac licentiae. S. Xauer. vi-
tae, l. 6. c. 14.

16. Si deformitas externæ spe-
ciei, vilis, & abiectus vestitus retrahat,
ne ita libenter agas cum pau-
peribus, & miseris, vt cum diuiti-
bus, & conspicuis; oculis eundum
est ultra corticem exteriorem, & in-
spicienda pretiosa purpura sanguis
Iesu Christi, quā omnes animæ
indutæ sunt, & elegantia gratiæ Dei,
quæ nunquam potest esse tam exi-
guæ, vt non incomparabiliter supe-
ret, quidquid est amabile in ordine
puræ naturæ. P. Vinc. l. 2. vita, c. 13.

17. Ut in vitâ vniuersâ, ita, &
multo magis in morte, unusquisque
eniti, & curare debet, vt in ipso
Deus,

Deus, ac Dominus noster, Iesus Christus, glorificetur, ipsiusque beneplacitum impleatur, & proximi ædificantur saltem exemplo patientiae, ac fortitudinis, cum fide viuâ, ac spe, & amore bonorum illorum æternorum, quæ nobis Christus Dominus noster, tam incomparabilibus vitæ suæ temporalis laboribus, & morte promeruit..

S. Ignat. Conflit. p. 6. c. 4.

18. Ab hominum de se opinione auertere animum conuenit, ad suæ cognitionem imbecillitatis: præcipue verò ad salutarem illam cogitationem, quantum inter humana iudicia, & Diuina intersit: atque inibi iacere fundamenta humilitatis suæ. Nam qui intentius considerat, quanto secùs de hominibus Deus, 'scrutator cordium, iudicet, quam homines, actionum spectatores; profectò coram Deo quam maxi-

maximè se demittet; humanásque laudes, quippe tam longè abhorrentes à vero, pro crucibus, irrisiōnib[us]que subibit. S. Xauer. *Vita, l. 6.*
c. 15.

19. Duo sunt principia, & quasi immutabiles regulæ vitæ nostræ. Primum, quod nullâ in re simus nostri ipsorum, sed quidquid sumus, Dei simus; non tantum ex debito vniuersali, quod omnes habemus; sed etiam ex particulari, & irreuocabili donatione, quam liberâ voluntate fecimus cum voto obedientiæ. Ac proinde non sumus capaces, ut aliquid velimus, aut nolimus; neque ut animo propendamus magis ad vnam rem, quam ad alteram: cum non debeat esse alias motor nostrorum desideriorum, & director operationum, quam beneplacitum Dei. Secundum, quod in omni re particulari (postea quam-

reue-

reuelationes non sunt medium ordinariū) nihil aliud sine omni dubitatione securos reddere possit, quod Deo sit gratiōr, prae ter obedientiam regularum, (quae sunt religiosorum priuarē leges perfectē viuendi;) & ordinationum Superiorum, qui sunt interpres, & declarant, quid Deus requirat à nobis.

P. Vincent. l. 2. Vita, c. 6.

20. Si quis, prauis animi motibus haudquam sedatis, idem qui ante erat, cum Aegyptijs agere cœperit, dubitari non potest, quin iacturam sui facturus sit potius, quam ab ijs quidquam in sua emolumenta reportaturus. Itaque Dominus Moysi Aegyptum ingressuro, quod filios non circumcideret, grauiter comminatur, designans, conuersationem cum Aegyptijs homini non circumcisō, nec mortificato, plus damni,

damni, quām vtilitatis afferre sole
re. *B.P.Borg. ad Socios Aquit.*

21. Memores simus, nos per vo
ta Deo nuncupata semel mortuo
esse, vitāmque istam iam non esse
nostram, sed illius, qui suæ non pe
percit, vt eam nobis impertiret: at
que ideo æquum esse, vt eam in
ipso abscondamus: quam si nostris
viribus conseruari in nobis posse
credimus, grauiter decipimur.
B.P.Borg. ad Socios Aquit.

22. Quanto se magis reperit
anima segregatam, ac solitariam,
tanto aptiorem seipsam reddit ad
quærendum, attingendūmq; Crea
torem, ac Dominū suum: ad quem
insuper, quo proprius accedit, eo
melius ad suscipienda Bonitatis di
uinæ dona disponitur. *S. Ignat. lib.
exerc.*

23. Anima Christi sanctissima ab
instanti suæ creationis Deum ada
mauit

mauit summo, & intensissimo amore: & quidem triplici titulo. Primus, quod perfectè cognosceret infinitam Dei Bonitatem, per se infinitè amabilem. Secundus, quod accepisset ab eo maxima dona gratiæ, & gloriæ. Tertius, quod per uniuersum cum personâ Verbi, ad diuinum quoddam esse, veri, ac naturalis Filij Dei, atque adeò veri Dei, venisset. Ex istâ cognitione, & amore, nascebatur actus perfectissimæ conformatioñis cum voluntate Diuinâ: & quia vidit, velle Deum sanctificationem nostram, totis viribus obtulit se ad effundendum proprium sanguinem, pro salute proximi.
P. Vincent. de diu. am.

24. Prouidentia amantissimi Patris nostri, & Sapientissimi Medici, quos maximè amat, & quam citissimè post hanc vitam deducere vult ad æternam felicitatem participan-

H dam,

dam, eos tanto magis purgat labo-
ribus in hoc seculo, in quo non vult
nos posse quiescere cum amore no-
stro. Et ideo electos suos non so-
lumimodò solet auellere per desi-
deria cœli, sed etiam per fastidia
terræ; quæ tamen plurimum con-
ducunt ad augmentum gloriae,
quando acceptantur cum patientia,
& gratiarum actione, quam par est
acceptari dona eius paternæ chari-
tatis. *S. Ignat. in epist. 20. Jan. 1554.*

25. Evidem sic mihi persuadeo;
Crucis Christi Domini amatores vi-
tam, eiusmodi exercitam ærumnis,
beatam ducere: Crucis autem fu-
gam, aut vacuitatem, mortis instar
putare. Quæ enim mors acerbior
esse potest, quam sine Christo, ubi
semel gustaueris eum, vivere; euni-
que deserere, tuas, ut sequaris, cupi-
ditates? Mihi credite, nulla crux est
cum

cum hâc cruce comparanda, *S. Xau.*
L. I. ep. 1.

26. Ut qui ori Christi Crucifixi
fel dulce facere velle, miscendo mel
consolationis terrenæ, is tolleret,
vel minueret illum saporem diui-
num, quem percipit ille, qui purum
degustat. Ita si doloribus adhibeantur
media delicata, perdunt since-
ram illam dulcedinem, quæ sola
placet gustui animæ, Christum-
amantis, quamuis carnali palato
non aliud videatur, quam amari-
tudo. *P. Vincent. Vitæ, l. 2. c. 1.*

27. Cum oporteat per affectum,
ex Dei amore, cœlitus infusum, fieri
electionem rerum agendarum, con-
uenit eligentem persentiscere in se-
ipso, quod quidquid affectionis, si-
ue multum, siue modicum sit, erga
rem electam tenet, ex solius Dei
amore, & intuitu proficiscatur.
S. Ignat. lib. exerc.

28. Immensa pulchritudini Dei
Sacram quandam, & ardente con-
cupiscentiam, cum incredibili re-
rum omnium creatarum contem-
ptu, deberi facile videt, qui videt.
A nobis certe quod exigitur, prae-
puè illud est, ut purgandis oculis,
quibus videri potest, id est, mundi-
tiae cordis diligentissimè attenda-
mus. Nam neque in hac vita im-
purus oculus eam potest intueri.
P.Claud. ep. 13.

29. Gaudium iusti vocatur ab
Augustino, *delectatio victrix*. Quia
est medium efficacissimum ad vin-
cendas, & expugnandas omnes ten-
tationes diaboli. *Vna est ratio vin-
cendi inimicum, Letitia spiritualis*,
aiebat S.Antonius. *P.Vincent.de Ge-
râ lœtit.*

30. Status vitae perfecti religiosi
est, reduci ad talem separationem
à sensibilibus, ac temporalibus re-
bus,

bus, ac si nihil aliud esset, quam spiritus: ideoque seruitia, quae corpori ad sustentationem vite conueniunt, obire, non ut restaurationem consolationis, aut materiam voluptatis, sed ut debita seruitutis, & ærumnas alicuius condemnati. Perinde ac si Monarcha, qui dominium haberet dimidij mundi, cogeretur aliquoties in die suâ manu equum depeccere: qui sanè perinuitus, & cum indignatione id faceret, & quam citissimè se inde expediret..

P. Vincent. Vitæ, l. 2. c. 13.

31. In primis duo notanda sunt. Primum, quod amor ab operibus magis, quam à verbis pendet. Secundum, quod consistit amor in mutua facultatum, rerum, & operum communicatione; puta scientiæ, diuitiarum, honoris, & boni cuiuscunque. *S. Ignat. lib. exercit.*